ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ

φίλος μου Κοντάρο ἔβλεπε μὲ προσοχὴ τὴς εἰκόνες ἑνὸς ἰαπωνικοῦ βάζου.

— Τί βλέπεις; τὸν ἐρωτῶ.

— Τὸ πρόσωπο τῆς εἰκόνος αὐτῆς ποὺ εἶναι ζωγραφισμένη στὸ βάθος τοῦ βάζου. Μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ Δαρεδουσούκα.

— Τοῦ Δαρεδουσούκα; Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς μὲ τὸ τόσο παράξενο ὄνομα;

— Εἶναι 'κεῖνος ποὺ ζήτησε νὰ κλέψῃ τὴς χρυσὲς φτεροῦγες τῶν ντελφινιῶν ποὺ βρίσκονται στὴς στῆλες τοῦ φρουρίου τῆς Νακόγιας. Ὁ στρατηγὸς Κατοκιομίσης ἦταν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πρὸ 3.000 χρόνων ἔστησε τὰ ντελφίνια αὐτὰ κ' ἔδωσε διαταγὴ νὰ θανατώνεται ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τ' ἀγγίξῃ.

— Τὸ ξέρω αὐτό. Δὲν ἤξερα ὅμως ὅτι εἶχαν κάνει τὴν ἀπόπειρα νὰ τὰ κλέψουν.

— Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὸ κάνῃ ὁ Δαρεδουσούκας;

— Ναί, ἄκουσε:

Καὶ ὁ φίλος μου μοῦ διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

— «Ὁ Δαρεδουσούκας ἦτον ἕνας *σαμουραΐ*, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη φήμη ὡς ξιφομάχος καὶ ὁ ὁποῖος στὰ νειάτα του ὑπηρέτησε τὸ «Δαΐμιο» τοῦ Κόγο. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του ἔγινε «κρονὶν» δηλ. στρατιώτης χωρὶς κύριον, σχεδὸν ἕνας μισθοφόρος. Ζοῦσε ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς ξιφομαχίας ποὺ παρέδιδε καὶ σὲ πολλοὺς ἀγῶνας εἶχε τύχῃ βραβείων καὶ ἀμοιβῶν. Ποτὲ δὲν ἐδέχθηκε νὰ καταταχθῇ στὸν τακτικὸ στρατό, οὔτε ἀπέκτησε νέον κύριο. Τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ περιπετειώδης ζωὴ καὶ ἡ μεγαλειωδεστέρη του εὐχαρίστησις ἦταν νὰ κομματιάζῃ τὰ δένδρα τῶν δρόμων μὲ τὸ ξίφος του καὶ τοὺς ἀγριόσκυλλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πειὸ ἐπικίνδυνοι καὶ ἀπὸ τοὺς λύκους τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Διηγοῦνται ὅτι κάποτε τοῦ ἐπετέθησαν λησταὶ ὡπλισμένοι μὲ ξίφη, λόγχας καὶ μαχαίρια. Ὁ Δαρεδουσούκας ὅμως ἀντιστάθηκε καὶ ξάπλωσε κάτω τοὺς περισσότερους μὲ τόση τέχνη καὶ παληκαριὰ ὥστε οἱ ὑπόλοιποι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Ἔντρο μοι. Ὕστερα ἀπὸ τὸ τσάκισμά τους αὐτὸ ὁρκίζοντο πὼς αὐτὸς ποὺ συνάντησαν δὲν ἦταν ἄνθρωπος, παρὰ ὁ «ονίν», δηλ. ὁ δαίμονας. Κατόπιν ὁ Δαρεδουσούκας ἐγκατεστάθη στὸ Κουγιότο, στὴν ἕδρα! τοῦ αὐτοκράτορος Τενσί. Ὁ Σογούν (πρωθυπουργὸς) τῆς Ἰαπωνίας ζοῦσε τότε στὸ Τόκιο καὶ συνείθιζε κάθε χρόνο νὰ πηγαίνῃ στὸ Κουγιότο μὲ μεγάλη συνοδεία, γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὸν αὐτοκράτορα. Αὐτὸ ἔδιδε ἀφορμὴ νὰ γίνωνται μεγάλες γιορτές, αἱ ὁποῖες ἄφηναν πολλὰ πλούτη στοὺς εὐγενεῖς τοῦ Κουγιότο, γιατὶ αὐτοὶ ποὺ συνώδευαν τὸν Σογούν ἔφεραν μαζί τους ἄφθονο χρυσάφι. Ἡ γκεῖσσες ποὺ χόρευαν στὰ τεϊοπωλεῖα, κέρδιζαν χρήματα ἀρκετὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι διεσκέδαζαν μὲ ἱππασίας, ξιφομαχίας, τοξομαχίας καὶ ἄλλους ἀγῶνας.

»Ὁ Δαρεδουσούκας ἦτον τότε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Παρουσιάζοταν σ' ἀγωνίσματα καὶ πάντοτε ἔβγαινε νικητής. Ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸν καὶ τὸν τιμοῦσαν. Τὸν προσκαλοῦσαν στὴς γιορταῖς καὶ στὰ συμπόσια ὥστε ποτὲ δὲν βρίσκοταν στὴν ἀνάγκη νὰ προμηθευθῇ ἐξ ἰδίων τὴ τροφή του.

»Στὰ συμπόσια συναντοῦσε γκεῖσσες χαριτωμένες καὶ περίφημες γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τους. Ἐν τούτοις αὐτὸς ὡς στρατιωτικὸς τὰς περιφρονοῦσε λέγοντας ὅτι αὐτὲς δὲν ἦσαν καλλονές, ἀλλ' ἀγάλματα ἔμψυχα! Ἡ γνώμη του ὅμως αὐτὴ μετεβλήθη μιὰ νύχτα ποὺ παρευρίσκετο σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ ἔγινετο στὸ μεγαλείτερο τεϊοπωλεῖο τῆς πόλεως. Αἰτία ὑπῆρξεν ἡ ἐλκυστική, ἡ μικροκαμωμένη γκεῖσσα Ε·Γ·ΚΙΒΟ—ΣΑΝ ἡ ὁποία ἐχόρευε θαυμάσια καὶ τὴν προσκαλοῦσαν γι' αὐτὸ μόνον στὰ ἀριστοκρατικὰ καὶ πλούσια σπίτια.

»Ὁ Δαρεδουσούκας τὴν εἶδε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σηκώσῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ πάνω της. Ἡ Ἐϊκίβο-Σὰν ἐχόρευε κείνη τὴ στιγμὴ τὸ «χορὸ τῆς βεντάγιας» καὶ τὰ πόδια της δὲν πατοῦσαν καθόλου στὸ ἔδαφος. Τὸ πρόσωπό της τὸ γλυκό, ἔμοιαζε καὶ στὸ χρῶμα καὶ στὴς γραμμὲς μὲ τῶν Θεῶν. ποὺ λατρεύουν οἱ Ἰάπωνες στὴς παγόδες. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Δαρεδουσούκα γιὰ τὴν Ἐϊκίβο-Σὰν αὔξαινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἕνας φίλος του, τὸ ἔννοιωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ Ἐϊκίβο Σὰν εἶναι ἡ καλλίτερη χορεύτρια τοῦ τόπου. Τὴν εὐνοεῖ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Σογούν. Πολλοὶ τὴν ἐζήτησαν σὲ γάμο, μὰ αὐτὴ ἀρνεῖται σ' ὅλους. Θέλει νὰ ζῇ μὲ μία γρηὰ θειά της,—μὲ τὴν ὁποία βγαίνει πάντα περίπατο. Πολλοὶ τῆς πῆγαν δῶρα στὸ σπίτι της μὰ αὐτὴ τὰ γύρισε πίσω. Μερικοὶ ἐπέτυχαν νὰ μιλήσουν μὲ τὴ θειά της, ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴν ἴδια ποτέ.

»Ὁλ'αὐτὰ ἔκαναν τὸν Δαρεδουσούκα νὰ ἐνδιαφερθῇ περισσότερο γιὰ τὴν εὐγενῆ χορεύτρια. Ὅταν λοιπὸν τελείωσε τὸν χορό της καὶ προσέφερε κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου—ποτὰ στοὺς προσκαλεσμένους, ὁ Δαρεδουσούκας τὴν ἐκάλεσε νὰ πιῇ μαζί του. Ἐκείνη ἐδέχθηκε μὲ εὐχαρίστησι, ἀλλὰ μόλις ἔβρεξε τὰ χείλη της στὸ ποτὸ ποὺ τῆς προσφέρθηκε, σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ προσφέρῃ τὴ χάρι τοῦ χοροῦ της κι' ἀλλοῦ.

»Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐσχολίασαν τὴ διαγωγὴ τοῦ Δαρεδουσούκα, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ πάθος του γι αὐτὴ τὴ γκεῖσσα.

»Τὴ μεταβολὴ αὐτὴ τὴν αἰσθάνθηκε καὶ μόνος του ὁ Δαρεδουσούκας. Τώρα πειὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ βλέπῃ τὴν Ἐϊκίβο καθημερινῶς καὶ κάθε ὥρα. Γι' αὐτὸ πήγαινε τακτικὰ στὸ σπίτι της, ἐντύνετο κομψὰ καὶ ἔκανε ὅλες τῆς τρέλλες τῶν ἐρωτευμένων.

Μιὰ μέρα τῆς ἔκανε τὴν πρότασιν νὰ τὴν παντρευτῇ.

Ἂν ἐδέχετο τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν ἔκανε πριγκήπισσα, θὰ τὴν ἐλάτρευε, θὰ τὴν ἐθυμίαζε σὰν θεά!

Τῆς ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του μὲ λόγια καθαρὰ καὶ ξάστερα καὶ τῆς ὡρκίσθηκε ὅτι τὸ πάθος του θὰ ἔμενε αἰώνιο.

»Ἡ γκεῖσσα χαμογέλασε ὅταν ἄκουσε τόσες ὑποσχέσεις. Εἶχε χορτάσει ἀπ' αὐτὲς γιατὶ πολλοὶ τῆς ἔλεγαν πάντα τὰ ἴδια.

— Δὲν μὲ συγκινοῦν τὰ λόγια σου, τοῦ εἶπε τέλος, γιατὶ ὅσο κι' ἂν φαίνωνται νὰ μ' ἐνδιαφέρουν, μοιάζουν μὲ τὴς πεταλοῦδες, ἡ ὁποῖες μόλις ἀγγίζουν τὰ φύλλα ἑνὸς λουλουδιοῦ, φεύγουν καὶ δὲν γυρίζουν πειὰ σ' αὐτό.

— Δοκίμασέ με, ὡραία μου, τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Θέλω νὰ σὲ πείσω πῶς σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω, γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὸν ἔρωτάμου, ἕνα μαργαριτάρι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἢ τὰς χρυσὲς φτεροῦγες τῶν ντελφινιῶν τοῦ Νοκόγια; Διάταξέ με κι' ἀμέσως θὰ κάνω ὅτι μοῦ πῇς, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς μου.

»Ἡ γκεῖσσα τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια, καὶ ἀπήντησε:

— Θὰ σὲ πιστέψω, ἂν μοῦ φέρῃς τὴς χρυσὲς φτεροῦγες τῶν ντελφινιῶν... Μόνο τὰ σπουργίτια φθάνουν ὡς αὐταῖς. Θὰ γίνῃ κύριός μου ἐκεῖνο, ποὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μου. Καὶ τώρα ὕγιαινε! Σ' ἀφήνω ἀλλὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα θὰ πάω στὸ μεγάλο χορὸ τοῦ Νοκόγια, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Μετσούρῃ. Φέρε μου τὴς φτεροῦγες καὶ γίνομαι δούλη σου.

»Αὐτὰ τοῦ εἶπε ἡ ὡραία Ἐϊκίβο Σὰν καὶ ἔφυγε ὁ Δαρεδουσούκας ἔμεινε βυθισμένος σὲ σκέψεις. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ πίνῃ καὶ νὰ παρακαλῇ τοὺς Θεοὺς νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ νύχτες ὁ ἥρως μας ἔφθανε στὴ Νοκόγια.

Ὁ Δαρεδουσούκα τῆς τὸ ὑπεσχέθη

Τὰ χρυσᾶ ντελφίνια, σύμβολο κάποιας θαλασσίας θεότητος, ἐτιμῶντο πολὺ στὴν Ἰαπωνία καὶ βρισκόντουσαν τόσο ψηλά, τοποθετημένα, ὥστε ὅπως εἶπε καὶ ἡ Ἐϊκίβο—Σὰν μόνον τὰ σπουργίτια μποροῦσαν νὰ τὰ φτάσουν. Τότε ὁ Δαρεδουσούκας ἀποφάσισε νὰ μεταβληθῇ σὲ πουλί.

»Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό, ἄρχισε νὰ διορθώνῃ ἕνα μεγάλο χάρτινο ἀετό, ἱκανὸν νὰ φέρῃ ψηλὰ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του. Μὲ κόπο καὶ χρήματα τὸν ἐνελείωσε γρήγορα καὶ βρῆκε κι' ἕνα τυχοδιώκτη ὁ ὁποῖος ἐδέχτηκε νὰ τὸν ὑψώσῃ.

»Ἔτσι μιὰ νύχτα μὲ τρικυμία ὁ Δαρεδουσούκας ἐπέτυχε μὲ τὸ μέσον αὐτό, νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῶν ντελφινιῶν καὶ νὰ κόψῃ τὴς φτεροῦγες τους. Δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο πειὰ παρὰ νὰ κατέβῃ στὴ γῆ καὶ νὰ φύγῃ, ὅταν ἔξαφνα ὁ χάρτινος ἀετὸς κόπηκε καὶ τὸν πέταξε σ' ἕνα σταθμὸ στρατιωτῶν.

»Ἡ φτεροῦγες βρέθηκαν ἐπάνω του καὶ ἡ ἱεροσυλία ἀποκαλύφθηκε. Ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἦταν εὔκολο ὕστερ' ἀπὸ τὴ πτῶσι νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἑαυτόν του κατὰ τῶν στρατιωτῶν τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔκλεισαν σὲ μιὰ ὑπόγειο φυλακή.

»Καταδικάστηκε μετὰ λίγες μέρες στὸν δι' ἀγχόνης θάνατο, ἀλλὰ τοῦ ἐπέτρεψαν, ἐπειδὴ ἦταν «σαμουραΐ» δηλ. ἀρχαῖος πολεμιστής, νὰ κάνῃ «χαρακίρι» δηλ. ν' αὐτοκτονήσῃ, βυθίζοντας ἕνα μαχαῖρι στὴ κοιλιά του. Καὶ τὸ ἔκαμε πράγματι ὁ γενναῖος Δαρεδουσούκας μὲ ἡσυχία τὸ «χαρακίρι», μπρὸς στοὺς δικαστὰς καὶ στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Μικάδου.

»Ἡ Ἐϊκίβο Σάν, ἡ ὡραία γκεῖσσα, ἡ αἰτία τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ Δαρεδουσούκα πῆγε στὸ Νοκόγια, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ χορέψῃ στὴν γιορτὴ τοῦ Μετσοῦρι. Τὴ παραμονὴ τῆς γιορτῆς, αὐτοκτόνησε στὸν τάφο τοῦ μόνου ἀνθρώπου ποῦ θυσίασε τὴ ζωή του, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν της. Στὸ τάφο τοῦ γενναίου Δαρεδουσούκα!!»

ΚΙΜΑΒ ΓΙΑΝ